

אלא גזל הגר דקאמר (א) היכי משבחת לה. ה"ה דה"מ למפרך
 בתחילת סוגיא כי קאמר ר' יוסי הגלילי לא שנה לנפשיה
 ולא שנה לאחריני מני מחיל אלא משום דהוה ליה פירכי אחריני לא
 חש למפרך: **קמין** אי אתה צריך לחזור עליו. וא"ת גזל גר
 קטן היכי משבחת לה והא אין זכיה
 לקטן כדאמרין בפ"ק ד"מ (דף י"ג).
 דגול קטן מדבריהם ולא מדאורייתא
 ובירוסה לכתא למימר דגר אין יורש
 אציו דבר תורה (ו) ו"ל דדוקא מליאה
 דאין דעת אחרת מקנה אותו לא הוה
 אלא מדבריהם אבל כשדעת אחרת
 מקנה אותו קני מדאורייתא וקטן
 שנתגייר עם אציו מיירי דלכ"ע
 מנציילין אותו אבל בלא אציו פלוגתא
 היא בפרק קמא דכתובות (דף י"א).
 אם שאלו שיהיה אציו על דעת בית דין:
 [וע"י מוס' בטהרין סח: ד"ה קטון]
לכהן שבאותו משמר. אין נראה
 לפרש דבשעת הודאה
 כשמתגייר אלא למשמר שהיה בשעת
 הבאה שהרי בכל הקרבנות חטאות
 ואשמות נדרים ונדבות אין אלו הולכים
 אחר שעת החיוב לימנו לאותו משמר
 שהיה בלוחם שעה שגזר לו נדב או
 חטא שהוא מתגייר זה אלא אחר
 הבאה אלו הולכים וכמו כן צכאן:
מנין שלא יאמר. מימה דנקיט
 האי לישנה כיון דלא מקרא
 מימיה לה אלא מדינא:

מוסף רש"י

מה ת"ל איש ולא
 כתיב וחס אין לו גזל,
 מני טעמא כתיב איש,
 אלא משום דכתיב וחס,
 דמשמע פעמים שיש לו
 יורשם ולכתיב כתיב איש
 ללמדן איש אתה צריך
 לחזור אחרי אב ירש
 לו גואלים אם לאו.
 אם הוא דלמלא לפסוק
 שעת יולד בני משמתיב
 ואין ראוי להפקיע קין
 שלו ולתמו לכהן עד שמדע
 שאין לו יורשים, אבל
 קטן גר מקמא גזל שלו
 ששבע עליו שראל לנקיט
 לכהן הוא, בידוע שאין לו
 גואלים (שנהדרין סח: ד"ה
 לבחן). האשם המושב לה
 לכהן בגזל הגר הכותב
 מנהג שהרי צ"שאל אין
 לו חס משבאל שאין לו
 גואלים, אלא הגזל את הגר
 ושבע והוא אחר כך מת
 הגר ממלך קין וחומם
 לכהן ואשם למנוח ואמרין
 (לקמן ק"י). האשם זה
 הקין, המושב זה החומם,
 מלמד איל הכפורים זה איל
 האשם שמתא על שבעת
 שקר ששבע (ש"ב כח).
 הרי לכהן שבאותו
 משמר הכתוב מדבר.
 דה"ק קמא שלכח המכפר
 בו צ"ל הכפורים היא
 קין וחומם (ש"ס). לשרה
 שראוי לזאת לכהנים צ"ל,
 שהקדשה בעלים ולא
 גאלה, ובאלה אחד מן
 הכהנים. מני גזל (ש"ב
 כח). בשל אחרים
 אני זוכה. אם גאלה
 שראל היתה יוצאת מידי
 ואני זוכה עם שאר
 אחיו (ש"ס). לכהן תהיה
 אחותו. ואיכה למדרש
 הכי, אחוזה שלו. אחותו
 של כהן שירש מאביו
 תהא שלו אצל זו אינה
 שלו (ש"ס). שבא ומקריב
 קרבנותיו. של עזמו אפילו
 כמשמר שאינו שלו (מנחות
 ד). אם יש עליו להביא
 חטאת או חטאת עולה או
 עולמים, אין צריך לתמו
 לאנשי משמר אלא הוא
 עצמו מקריב ויטול העזר
 ואוכל הבשר (ש"ב כד).
 וכע"ז תורה כ).

מכלל דרבי יוסי הגלילי סבר מני מחיל לגפשיה
 לרצא פרכינן: קנאו השם. הקב"ה דכתיב"ה המושב לה' לכהן:
 קנאו השם ונתנו לכהנים. אצל הודה כתיב נעשה אצלו
 כמלוה וכי מיית גר מחיל
 ונשבע והודה לאחר מימה: מהו.
 מי נפיק לכהנים או זכה בה איהו:
 איש אמר רחמנא. אם אין לאיש
 גואל: הרי כאן שנים. מרי השבנות
 כתיב להשיב המושב. לישנה אחריתא
 מרי השמות כתיב להשיב האשם
 האשם המושב: לריכין לחזור אחרינו.
 ולשאלו אם יש לו בניס קודם שתמנהו
 לכהן: קטן. שאין איש בידוע שאין
 לו בניס יתנהו לכהנים. ומתכח נפקא
 לן דקטן לאו זר אולודי הוא כשהדרין
 בצן סורר ומורה (דף ס"א). לכהן
 שצאוו משמר. שהוא צא להמכפר
 צו: כשהוא אומר מלמד איל הכפורים.
 משמע למי שזה יתן זה יתן ואיל
 הכפורים אין יכול להקריב אלא כהן
 שצאוו משמר כדכתיב (דברים יח)
 לצד ממכריו על האבות אני בשבתי
 ואחתי בשבתך: הרי שהיה כהן גזול.
 את הגר וכשהגיע משמר שלו צא
 והודה לאחר מימה הגר: צאל אחריס.
 אם היה ישראל מציא גזל הגר
 במשמר זה הרינו נוטל חלקי עם אחי
 הכהנים בני המשמר: צאל עצמי לא
 כ"ש. שאטול את הכל: מה דבר
 שאין לו חלק צו. כגון כהן שהתנדב
 קרבן דלמרינן לקמן צשמרע כהן
 צא ומקריב קרבנותיו צכל שעה
 שירצה וצשרה ועורה שלו דכתיב"ה ואיש
 את קדשיו לו יהיו נמלא שאין לבני
 משמר חלק צו: (א) משכנכם לרשותו אין
 אחר יכול כו'. שחם נמנה לכהן אחר
 של אותו משמר שזו אין יכול להוציאו
 מידי שנתמרי"ה ואיש אשר יתן לכהן לו
 יהיה: דבר שיש לו חלק צו עד
 שלא נכנס צרשותו. שכיון שצא
 ישראל והציא גזל הגר למשמר זה
 אע"פ שנתנו לאחד מאחיו יש לו
 חלק צו: ל"א מה דבר (א) שלא נכנס
 צרשותו). כגון תרומות ומעשרות.
 מפי עוקר הייס: קד אין לאחריס
 חלק צו. לפיכך משנתנו לך מי
 ישכב עליך: סאלמר בגול. הגר שהוא
 לכל בני משמר וכולם מוצעין:
 והכתיב ואיש את קדשיו ונגו". ונפקא
 לן לקמן מימיה שכהן מקריב קרבנותיו
 צכל עת שירצה וצשרה ועורה שלו
 והכל נמי האי איל האשם קרבנות
 דכהן הוא חזי ציה וכיון דמקריב ליה
 חזי ציה גול נמי ידידיה הוא כדאמרין
 מלמד איל הכפורים למי שזה יתן זה
 יתן: צכהן עמא. דאין ראוי להקריב
 איל האשם: אי [צכהן] עמא. היכי
 מני למימר דבר שיש לו חלק צו והא
 קיימא לן בצבחים (דף ק"ב). דאין עמא
 חולק בקדשי המקדש ואפילו צעורות
 (א) וגזל הגר נמי קדשי המקדש הוא:
 אלא לעולם צכהן טהור והאי דמוציאין מידי משום דילפינן ג"ש כהן כהן משדה אחוזה ואיש את קדשיו צמילי אחריני מתוקמא:
 אחוזה. לכהן תהיה היה לו למימר ודיו ומה ת"ל אחוזה: לשדה היואלה לכהנים. מקדש שדה אחוזה ולא גאלה מן ההקדש
 ומכרה גוצר לאחריס כשהיא יוצאה מיד הלוקח ציוכל מתחלקת לכהנים של משמר שניכנס צו יוצל שנאמר ויקרא מן ואם לא יגאל את השדה
 בעלים ואם מכר את השדה יוצר לא יגאל עוד בעלים אלא והיה השדה וגו' והכי מניא צב"כ" וצערין [כ"ה]: וגאלה אחד מן
 הכהנים. כלומר והלוקח מן הגוצר כהן היה ומצני המשמר של יוצל היה: שצא ומקריב. אם נדר קרבן או שהיה מוטל
 עליו חטאת ואשם חוצה מקריב אף צמשמר שאינו שלו: שצעודסה. שער עבודתה דהיינו צשרה: אם היה צעל מוס. ראוי
 לאכול ואין ראוי להקריב אין יכול לעשות שליח להקריב מי שירצה אלא ונתנה לבני המשמר והואיל והוא ראוי לאכילה קרינן
 ציה ואיש את קדשיו לפיכך עבודה ועורה שלו. לשון אחר גרסינן עבודה ועורה לאנשי משמר כיון דהם הקריבוהו:
 ואם

(א) ס"א משבחת לה כשגול.
 רש"י, (ב) פסנדר ס"א.
 (ג) ערכין כח: (ד) מנחות
 מה: (ה) ערכין כה:
 (ו) מנחות עד: (ז) וצמדבר
 (ח) (ט) (י) ס"א שאין
 לו חלק צו: (יא) וצמקומי סוף
 פסק ל: (יב) כדאי צקדושין
 י: (יג)

תורה אור השלם

1. ואם אין לאיש גאל
 להשיב האשם אליו
 האשם המושב לך לבחן
 מלבד איל הכפורים אשר
 יכפר בו עליך:
 במדבר ה ח
 2. ואיש את קדשיו לו
 יקרי איש אשר יתן לבחן
 לו יקרי: במדבר ה י
 3. והיה השהב בצאתו
 ביבל קדש לך בשדה
 החרם לבחן תהיה
 אחרת: ויקרא כו כא
 4. ובי יבא הלוי מאחוד
 שערך מפל ישראל
 אשר הוא גר שם וקא
 בכל אות נפשו אל
 המקום אשר יבחר י:
 ושרת בשם י: אליו:
 ככל אהיו הקלום
 היעמידים שם לפני י:
 דברים יח ו-י

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה משכנכם
 וכו'. כ"ז עיין צמקין
 צמשנה דף קי ע"א:
 (ב) ד"ה לך [צכהן] עמא
 וכו' וגזל הגר. כ"ז עיין
 לקמן סוף דף קי: (ג) תוס'
 ד"ה אלא גול הגר דקאמר
 רחמנא נתינה לכהנים
 היכי משבחת:

אם
 וחס